

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ-

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ε
Ι
Α
Σ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τ
Ε
Υ
Χ
Ο
Ν

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α. Ν. 1092
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», Ὑψηλάντου 45 - 47

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου :
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ :	Ἐναβολή Σεμιναρίου, Συνέδριον Δ. Σ. Νοσοκόμων, Ἑλληνίδες Ἱεραπόστολοι » ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! .....
ΑΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ :	Λοιμῶδης ἥπατιτις .....
THELMA JUGLES	Περὶ τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως τῆς Νοσηλευτικῆς (Μετάφρ. Δ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ) .....
Α. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ :	..... Στὴ Θάλεια Σταματοπούλου
ΕΥΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΙ :	..... Ἡ Ἐναγνώρισις τῆς Ἀδελφῆς
N. M. ΑΜΟΣΩΦ :	..... Τὶ συνέβη κατὰ τὴ διάρκειαν μιᾶς ἀξέχαστης ἡμέρας
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ :	.....
ΠΕΝΘΗ	..... Ἄρ. Λεκοῦ - Χρ. Μοράτου - Γεωργιάδου
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ	.....
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ	.....
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ	.....

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀγαπημένες μας Συνάδελφοι,

Μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀνοίξεως ἐορτάζομεν ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὴν κατ' ἐξοχὴν Λαμπρὰν Ἑορτὴν μας.

Μετὰ τὴν ἐπὶ ἔτη ἐξιλεωτικὴν ζωὴν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸ τελειωτικὸν Πάθος, ἔρχεται ἡ πανηγυρικὴ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις καὶ ἡ ἐπουράνιος πλησίον τοῦ Πατρὸς ἐπάνοδος Του.

Τὸ ἐξαιρετικὰ χαρμόσυνον αὐτὸ γεγονός ἐορτάζομεν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αἰῶνων, ἀνταλλάσσοντες μεταξύ μας τὸν εὐφρόσυνον χαιρετισμόν :

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» λοιπὸν καὶ τὴν πασχαλινὴν ἀγάπην, χαιρετᾷ ἡ «Ἑλληνὶς Ἀδελφὴ» τὰς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συναδέλφους, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται.

Εἴθε ἡ ἀνάμνησις τῶν γλυκῶν καὶ συμπαθητικῶν αὐτῶν ἡμερῶν μὲ τὰς τόσας ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας, κατὰ καιροῦς, πολλαὶ συνεορτάσαμε, νὰ συσφίγξῃ τοὺς ἀδελφικοὺς δεσμοὺς μεταξύ μας καὶ κυρίως :

Εἴθε ἡ Εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ μας νὰ εἶναι μὲ ὅλες μας, νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὴν ζωὴν μας.

ΣΤΗ ΘΑΛΕΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Σὰν ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τῆς αἰμοδο-
σίας δὲν θὰ σὲ δοῦμε πιά . . .

Σὰν τηλεφωνήσουμε στὴν αἰμοδοσία
δὲν θ' ἀκούσουμε τὴν φωνή σου . . .

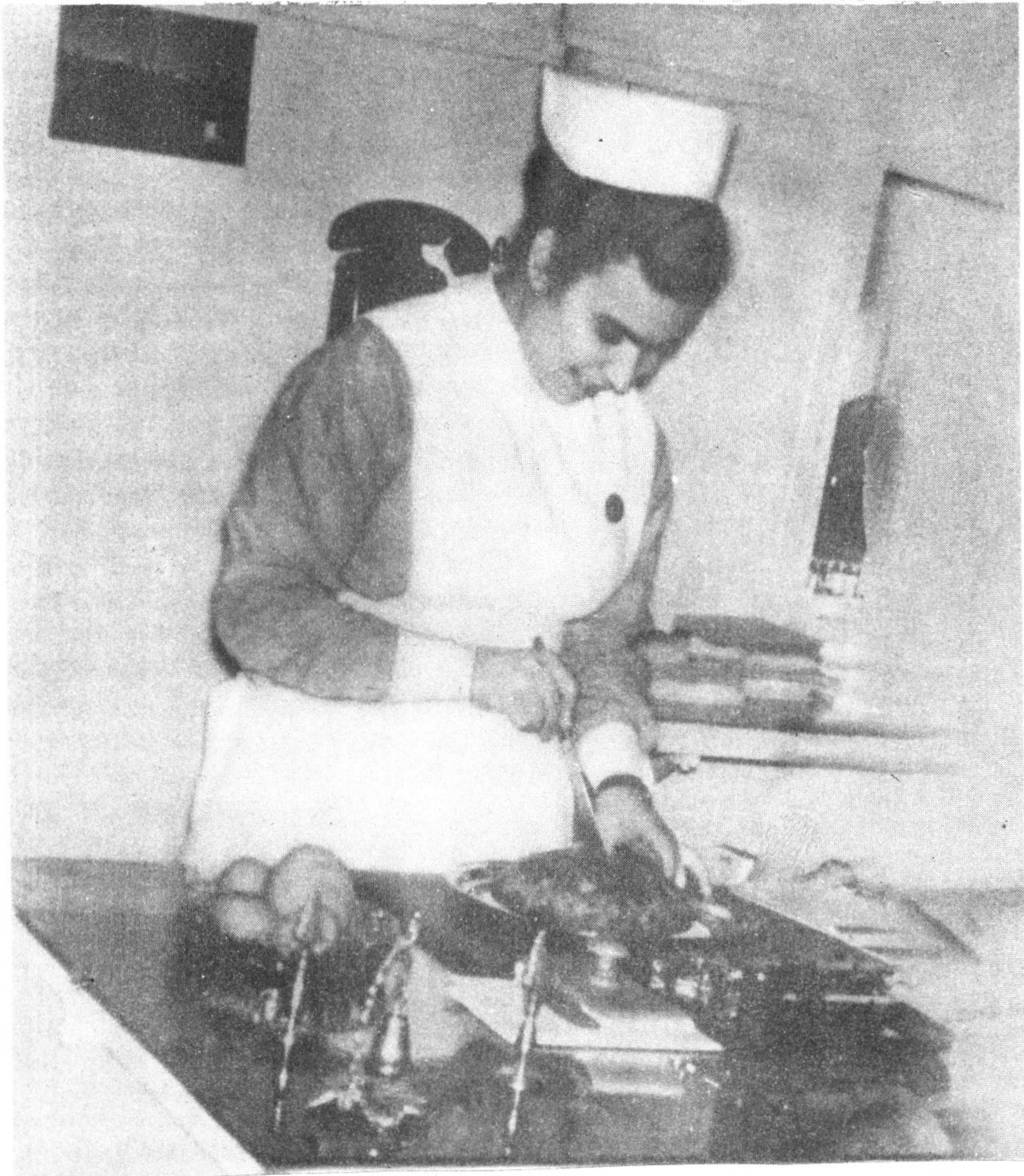
Τίποτε δὲν ἄλλαξε στὸ τμήμα Αἰμο-
δοσίας, μόνον πὼς ἔφυγες Ἐσύ . . .

Βιάστηκες τόσο πολὺ νὰ φύγης!

Μὲ πόση χαρὰ πῆρες ἐφέτος τὸ καλο-

ρισαν, τὰ λουλούδια σοῦ χαμογέλασαν
κι ἀπὸ τὴν κουζίνα ἐπρόβαλε ἡ ἀγαπη-
μένη μορφή τῆς μητέρας σου. Νὰ ἤξερες
ἄραγε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία σου
ἐπίσκεψι στὸ Πατρικό σου σπίτι; Ὅτι
ἦταν ἡ τελευταία φορὰ πὸν ἤσαστε ὅλοι
μαζί; . . .

Εἶχες ἀφήσει ἓνα μικρὸ μέρος τῆς

καίρι τὴν ἄδειά σου καὶ πῆρες στὴν πα-
τρίδα σου, τὴν Θεσσαλονίκη. Πῆρες κι ἐ-
φέτος στὸ σπίτι σου. Σὰν ἔφθασες, ἀνοι-
ξες καὶ πάλι τὴν ἀλόπορτα καὶ μπῆκες
μέσα. Τὰ δένδρα καὶ ἡ αὐλὴ σὲ καλωσώ-

ἄδειας σου γιὰ νὰ τὸ πάρης στὶς γιορτές.
Ἦθελες νὰ ἐπισκεφθῆς τοὺς Ἁγίους Τό-
πους. Ὁνειρευόσουνα νὰ ἰδῆς τοὺς Τό-
πους ὅπου ἔζησε καὶ περπάτησε ὁ Θεῖος
Διδάσκαλος. Μὰ δὲν πρόφθασες νὰ πρα-

γματοποιήσης αυτή σου την επιθυμία.

Πέρασαν δεκαοχτώ χρόνια ἀφ' ὅτου τελείωσες τὸ Γυμνάσιο καὶ ἦλθες στὴ Σχολή μας μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ὄνειρα καὶ ἰδανικά. Θαρροῦμε πὼς σὲ βλέπουμε ἀκόμη, ἀγαπημένη μας Μακεδονοπούλα, μικρὴ μαθήτρια μὲ τὶς κοτσίδες, πάντα πρόθυμη νὰ βοηθήσης, πάντα γεμάτη ἐνθουσιασμό καὶ ζωντάνια. Χαιρόσουν ὅλες τὶς μικρὲς χαρὲς τῆς ζωῆς, καὶ ἦσουν εὐτυχισμένη πού σου ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν εὐκαιρία νὰ ἐργασθῆς στὸ μεγάλο ἔργο τῆς Ἀγάπης, στὸ ἔργο τῆς Ἀδελφῆς.

Τὰ μαθητικὰ χρόνια κυλήσανε γρήγορα. Ἐγίνες Διπλωματοῦχος, ἐργάστηκες πρῶτα σὲ Νοσηλευτικὸ Τμῆμα, καὶ κατόπιν εἰς τὸ Τμῆμα Αἰμοδοσίας. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἐργάστηκες στὸ δύσκολον αὐτὸ τομέα. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἀντιμετώπισες τὶς δυσκολίες καὶ ἀνησυχίες τῆς αἰμοδοσίας. Δέκα χρόνια ἔζησες τὴ χαρὰ πού δίνει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Στὶς ἐλεύθερες ὥρες σου, συχνὰ ἔκανες ἐπισκέψεις σὲ φτωχοὺς, σὲ ἠλικιωμένους, σὲ δυστυχισμένους. Ἄλλοτε ἔδινες ὑλικὴ βοήθεια, ἄλλοτε ἐφρόντιζες καὶ καθάριζες τὸ σπίτι ἐκείνων πού δὲν εἶχαν κανένα. Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴ σου δρασί γνωρίζουμε πολὺ λίγα. Τὰ περισσότερα τὰ ξέρει ὁ Διδάσκαλος, τὰ γνωρίζει Ἐκεῖνος πού ὅταν τὸν ἀντικρούσης θὰ σοῦ πῆ «Ἐφ' ὅσον ἐποίησες ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, Ἐμοὶ ἐποίησες».

Ἦσουν τόσο πολὺ δοσμένη στὴ δουλειά σου, πού δὲν ἔδωσες σημασία στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν αἰσθανόσουν καλὰ τελευταίως. Ὅταν ἀπεφάσιες νὰ πᾶς στὸ γιατρό, δυστυχῶς ἦταν πολὺ ἀργὰ πλέον...

Ἐμεινες στὸ κρεβάτι 3 ὁλόκληρους μῆνες. Τρεῖς μῆνες σκληρῆς δοκιμασίας.

Μὰ πόση δύναμι εἶχες! Πόση ὑπομονή! Πὼς τὰ πέρασες ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ βαρυνκομήσης! Ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀρρώστιας σου ἔκανες σχέδια γιὰ μελλοντικὴ ἐργασία, ἐνῶ ἐνωθες πὼς δὲν θὰ μείνης πολὺ ἐδῶ στὴ γῆ! Νὰ ἤξερες πόσα μαθήματα ὑπομονῆς μᾶς ἔδωσες ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου! Χάρηκες τόσο πολὺ ὅταν ἄκουσες τὰ κάλαντα, τὴν Λειτουργία τῶν

Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς! Ἐκοφες μάλιστα καὶ Βασιλόπιττα, καὶ μᾶς ἔστειλες. Κατέβαλες κάθε προσπάθεια νὰ χαρῆς τὶς Ἅγιες ἡμέρες τῶν ἐορτῶν καὶ νὰ μᾶς εὐχαριστήσης. Σὰν πέρασαν ὁμως οἱ γιορτές, ἐνωσες πὼς τελειώνουν οἱ μέρες σου. Κι ἔτσι τὴν Παρασκευή, 13 Ἰανουαρίου, τὸ πρωί, ἔκλεισες τὰ μάτια σου κ' ἡ ψυχὴ σου πέταξε στὸν οὐρανό.

Σοῦ φορέσαμε τὴν ἀγαπημένη σου στολὴ καὶ σὲ πῆγαμε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Ἐκκλησοῦλα μας. Σ' ἀποχαιρέτησαμε ἐκεῖ, γιατί ἔπρεπε νὰ πᾶς στὴν Πατρίδα σου...

Οἱ στενὲς φίλες σου σὲ συνώδευσαν ὡς τὴν Θεσσαλονίκη. Ταξίδεψαν ὅλη τὴ νύχτα μ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ κρύο, τὴν κακοκαιρία καὶ τὴ χιονοθύελλα ὡς τὰ χαράματα πού ἔφθασαν στὴν πατρίδα σου. Σὲ περίμεναν ὅλες οἱ Ἀδελφές τῆς Θεσσαλονίκης νὰ σὲ κατενοδώσουν. Γέμισε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ Ἀδελφές καὶ μαθήτριες, γέμισε ἀπ' ὅλους ἐκείνους πού ἦλθαν ν' ἀντικρούσουν καὶ ν' ἀποχαιρέτησουν τὸ ἄξιο παιδί τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ἀδελφὴ πού ἐργάστηκε στὴν ἀφάνεια.

Σ' ἀποχαιρέτησε ὁ πατὴρ Λεωνίδα μὲ συγκινητικὰ λόγια γιὰ τὴ ζωὴ σου καὶ τὴν δρασί σου, τελείωσε τὴν ὁμιλία του μὲ τὴν ἀπλὴ μὰ τόσο χαρακτηριστικὴ παρομοίωσι: «ἓνα δενδρὺλλιο ξεριζώθηκε ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό καὶ μεταφυτεύθηκε στοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου».

Κι ἔτσι ἡ Μακεδονικὴ γῆ σὲ κράτησε γιὰ πάντα κοντά της...

Συχνὰ θᾶρχονται οἱ δικοὶ σου, συχνὰ θᾶρχεται ἡ μητέρα σου, πού ἦταν πάντα κοντά σου στὴν ἀρρώστια σου, ν' ἀνὰ βῆ τὸ καντηλάκι... Μέσα στὸ βαθὺ πόνο της, θὰ μπορέση ἄραγε νὰ καταλάβῃ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ συμβολὴ τοῦ παιδιοῦ της στὸ ἔργο τῆς Ἀδελφῆς; Ἀγαπημένη μας Θάλεια,

Τὸ ζωντανό σου παράδειγμα θὰ μείνη γιὰ πάντα ἀξέχαστο στὴν ψυχὴ μας, στὴν ψυχὴ ὅλων ἐκείνων πού Σε γνώρισαν.

Α. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Βοηθὸς Διευθυνοῦσης Ἀδελφῆς
Θεραπευτηρίου «Ὁ Εὐαγγελισμὸς»